

Gyümölcsnap

A város szélén egy emeletes épület állt. A harmadik emeleti ablakból egy szomorú, sápadt kisfiú nézett ki, akit Ferinek hívtak. Már hetek óta vizsgálgatták az orvosok, de nem jöttek rá, hogy milyen betegségben szenved.

Feri ezen a gyönyörű, derűs, nyári napon valami furcsát vett észre a kórház előtt álló almafán. A kisfiú finnyásan szemlélte a gyümölcsöket, melyek már pirosodni kezdtek, héjukon megcsillant egy-egy harmatcsepp. A gyümölcsök ugyanis nem tartoztak a kedvenc ételei közé, főzeléket pedig pici kora óta nem evett.

- Milyen furcsa kisfiú, – gondolta az almafa - a színe nem piros, és nem játszik, mint a többi gyerek a testem körül. Nem szeret engem.

A következő napokban azon gondolkodott, hogyan segíthetne ezen a beteg gyermekén. Végül elküldte az egyik termését a Zöldségek és Gyümölcsök Hivatalába, ahol a bölcsek az almáskertből arra a döntésre jutottak, hogy nincs más megoldás: meg kell tartani a „Gyümölcsnapot”! Rá kell bírniuk a kisfiút, hogy egészségesen táplálkozzon, és erőre kapjon, hogy ő is együtt játszhasson a többiekkel!

A világ minden tájáról jöttek a gyerekek erre a kivételes eseményre, amelyen valamennyi növénynek megvolt a feladata. A Cseresznye és a Meggy ehető fülbevalót alkotott a lányokkal a kórház előtti parkban. Eper és Málna turmixokat készítettek, Mandarin és Narancs vezetésével pedig virágfüzéreket fűztek. Szőlő versenyt hirdetett egy hirtelen ötlettől vezérelve, ki tud több szemet egyszerre beletuszkolni a szájába.

Kicsit arrébb pedig a Bab bíraskodott a súlyemelésen. A kicsik sárgadinnye, a nagyobbak görögdinnye felemelésével mutatták meg erejüket. A több fordulós verseny döntőjében a bejutóknak az Óriástököt kellett kinyomniuk a fejük fölé. A győztes boldog mosollyal vitte haza a nyeregyét: egy idomított fokhagymát, amely egyenesen Franciaországból érkezett.

Persze jelen voltak a zöldségek is a nevezetes eseményen, sajnos a Káposztával ezen a napon nem lehetett szót érteni, olyan savanyú ábrázatot mutatott a vendégek felé. Mindez azonban nem vette el a résztvevők kedvét, hogy jól érezzék magukat. Feri az ablakból figyelte a különös csapatot, felhallatszott hozzá a gyerekek vidám nevetése is, de ő csak egy zamatos hamburgerre tudott gondolni. Volt ugyan egy számára ismerős résztvevő is a sokadalomban, de az illetőt eddig csak sült krumpoli néven ismerte. Most rá sem lehetett ismerni, nem terjengett körülötte átható olajszag, papírtasak ruhája sem volt zsírcseppektől átitatva. Ez a zöldség éppen szobrokat faragott, göcsörtjei rózsaszínen, étellel telve mosolyogtak a gyerekekre.

Fél nyolckor elkezdődött a divatbemutató. Először Brokkoli jött gyönyörű, fodros ruhájában, de sajnos nem nyerte el az közönség tetszését. Utána következett Kókusz a szőrmebundájában, na, akkor már nagyobbra nyitották a szemüket a báméskodók. Ám, amikor megjelent Narancs a gyönyörű kígyóbőrben, mindenki ujjongott! Ekkor megszólalt Paprika, a műsorvezető:

–Figyelem, figyelem! Ma egy sosem látott gyümölcsöt nézhetnek meg. Ez a gyümölcs hihetetlenül sokat utazott, csak hogy itt lehessen önöknél. Ő pedig nem más, mint a híres, nevezetes és gyönyörűségecs Madame Licsi!

Mikor Madame Licsi fellépett a kifutóra, mindenkinek tátva maradt a szája. Elbűvölő rózsaszín krokodilbőrrel volt beborítva a teste. Hát, még amikor látták az alatta levő fehér ruháját...! Azok a csodálatos fodrok, a tapintása, a szépsége, olyan volt, mint egy esküvői ruha, sőt annál is szebb! Az emberek szájából már-már kicsordult a nyál, ugyanis bódító gyümölcsillat lengte körül a ruhakölteményét.

De az sem unatkozott, akinek nem nyerte el a tetszését ez a program, a gyümölcsnap során ugyanis a szervezők főzőversenyt is rendeztek a gyerekeknek a nevezetes esemény alkalmából. A vetélkedőt az almafa alatt tartották meg, reggel kilenctől kezdődött, és minden zöldség és gyümölcs a legzamatosabb képviselőjét küldte ide.

A gyerekek maguk osztották be, hogy ki milyen hozzávalót hoz a csoport levesébe. Ki kellett nevezni a „kanáljesztőt”, aki a leves kavarásával foglalkozott, figyelte, hogy mikor pirul a hagyma és mikor jöhet a következő alapanyag.

Az öreg almafa azt akarta, hogy a gyerekek nagyon jól érezzék magukat, ezért meghívott egy ismert zenekart. Ez közben a 6.c kanáljesztője figyelmét elterelte a leves őrzéséről, inkább táncolni ment, ettől a sértődött hagyma alaposan odaégett. A gyerekek pánikba estek, most mi tévők legyenek? A gyümölcsleves bogycsókai érezték már a győzelmet, önfeledten forgolódtak a habarásban, de a szemfüles borsók a másik bogycsókában helyrehozták a leégett hagyma okozta kárt. Hirtelen észrevették a naplementéből közeledő hőst, akit Gulyás Józsinak hívtak, de legendák más nevet is adtak neki, például: Erős Pista, Éléskamra. Odament a csodálkozó csapathoz, kérdés nélkül újra kezdte főzni a levest. Olyan főzött, hogy hasonlót még nem evett a világ, mondhatni nincs párja.

A 6. c nyerte meg a főzőversenyt, Gulyás Józsinak megköszönték segítségét, aki ezekkel a szavakkal búcsúzott:

–Szívesen, de most már indulok utamra, máshol is elkél a segítségem! Azzal elindult az országúton, a környékbeli azóta is emlegeti a legendát.

A párolgó étel illata felkúszott a betegszoba ablakáig. Feri mélyet szippantott a nyitott ablakon át, és papucsába bújva leosont a kórház kertjébe. Hogy történhetett, hogy senki sem látta? Ma sem érti senki. Annyi bizonyos, a gyorséttermek kínálata azóta kevésbé vonzotta a kisfiút, a nővérek egyre nagyobb csodálkozással hoztak újabb adag ebédet számára, és nem értették, miért nem piszkálja le többé a szendvicsek tetejéről az uborkát.

Az öreg almafa másnap reggel elégedetten nyújtózott a langyos szélben. Feri a gyógyulás útjára lépett, arca pirosodni kezdett, mint a növekvő termések a lombkoronában. Amikor édesanyja kezét fogva kilépett a kórterem ajtaján, vetett még egy búcsúpillantást öreg barátjára.

Az autóban ülve az ablakhoz nyomta az orrát, hogy minél tovább láthassa a zöld lomb között pirosló gyümölcsöket, amikor tekintete egy harmadik emeleti ablakra tévedt. Az üveg mögül egy sápadt, szomorú tekintetű kisfiú nézett ki a kertre ...